

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.04.2002, sp. zn. 11 Tvo 28/2002, ECLI:CZ:NS:2002:11.TVO.28.2002.1

Číslo: 3B/2003

Právní věta: Povinnost orgánu činného v trestním řízení rozhodnout podle ustanovení § 71 odst. 4, 5, 6 tr. ř. o dalším trvání vazby je splněna i v případě, kdy soud o dalším trvání vazby rozhodne na základě žádosti obviněného o propuštění z vazby podle § 72 odst. 3 tr. ř. Od právní moci tohoto rozhodnutí pak začínají běžet lhůty pro další rozhodnutí o trvání vazby.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.04.2002

Spisová značka: 11 Tvo 28/2002

Číslo rozhodnutí: 3B

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vazba

Předpisy: § 71 odst. 5 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl stížnost obviněného proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2002, sp. zn. 10 To 45/02.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 2. 2002, sp. zn. 3 T 7/2001, byl obviněný M. F., společně s M. K., F. K. a P. M., uznán vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 tr. zák. a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody k trvání pěti roků, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem.

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 2. 2002, sp. zn. 3 T 7/2001, byla podle § 72 odst. 3 tr. řádu zamítnuta žádost obviněného M. F. o propuštění z vazby s tím, že u něj i nadále trvají důvody vazby podle § 67 písm. a) tr. řádu.

Proti tomuto usnesení podal obviněný v zákonné lhůtě stížnost, kterou zdůvodnil tím, že nevyvolal žádným konkrétním činem důvodnou obavu, že by se na svobodě vyhýbal trestnímu stíhání a úvahy soudu o jeho strachu z trestu se pohybují jen v obecné rovině.

Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2002, sp. zn. 10 To 45/02, byla podle § 148 odst. 1

písm. c) tr. řádu stížnost obviněného M. F. zamítnuta a současně bylo podle § 71 odst. 4, odst. 7 tr. řádu rozhodnuto o ponechání obviněného ve vazbě. Obviněný byl přitom poučen, že proti výroku o zamítnutí jeho stížnosti není žádný řádný opravný prostředek přípustný, zatímco proti výroku, kterým byl i nadále ponechán ve vazbě, může podat stížnost k Nejvyššímu soudu ČR.

Obviněný na základě tohoto poučení podal do výroku, jímž byl ponechán ve vazbě, stížnost, kterou zdůvodnil v podstatě stejným způsobem, jako svou stížnost do usnesení Krajského soudu v Plzni. Znovu poukázal na to, že jsou důvody § 67 písm. a) tr. řádu spatřovány jen v hrozbě přísným trestem a v ničem konkrétním, a proto navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a aby byl z vazby propuštěn na svobodu.

Nejvyšší soud z podnětu podané stížnosti přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. řádu správnost napadeného výroku i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k tomuto závěru.

Usnesením Krajského soudu v Plzni byla podle § 72 odst. 3 tr. řádu zamítnuta žádost obviněného o propuštění z vazby. V souvislosti s žádostí obviněného o propuštění z vazby Krajský soud v Plzni přezkoumal důvody vazby obviněného podle § 67 písm. a) tr. řádu a dospěl k závěru, že důvody vazby trvají. Stejně postupoval i Vrchní soud v Praze, když rozhodoval v přezkumném řízení. Postupem soudů obou stupňů byl naplněn požadavek ustanovení § 71 odst. 4, odst. 6 tr. řádu, posuzovat z moci úřední opakovaně v pravidelných intervalech důvody vazby a rozhodovat o jejím dalším trvání. Soudy obou stupňů v projednávané věci dospěly k závěru, že další vazba obviněného M. F. je důvodná, v dosavadním řízení neshledaly průtahy a proto obviněného ve vazbě ponechaly a své rozhodnutí náležitým způsobem zdůvodnily. Za tohoto stavu bylo nadbytečné, aby Vrchní soud v Praze podle § 71 odst. 4, odst. 7 tr. řádu o ponechání obviněného ve vazbě znovu rozhodoval. Pokud tak činil, projednával a rozhodoval dvakrát v téže věci. Poprvé podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu jako soud druhého stupně, podruhé podle § 71 odst. 4, odst. 7 tr. řádu jako soud prvního stupně. Rozhodnutí podle § 72 odst. 3 tr. řádu má stejný smysl jako rozhodnutí podle § 71 odst. 4, odst. 6 tr. řádu. U vrchního soudu, který z podnětu obviněného přezkoumával postup Krajského soudu v Plzni podle § 72 odst. 3 tr. řádu, proto nemohla skončit doba trvání vazby podle § 71 odst. 4, odst. 6 tr. řádu, rozhodnutím Vrchního soudu naopak nová lhůta podle tohoto ustanovení začíná běžet, a nebyl zde proto důvod rozhodovat o dalším trvání vazby podle § 71 odst. 7 tr. řádu. Pokud Vrchní soud v Praze podle § 71 odst. 7 tr. řádu rozhodl, jde o postup, který nebyl namístě, stejně tak, jako nebylo správné poučení o opravném prostředku. Pokud se obviněný tímto poučením řídil, řídil se nesprávným poučením a nebylo možné s jeho stížností naložit jinak, než ji jako nepřípustnou zamítnout.